

מורת-חליליות צורמנית וילד המדקלם שיר שאינו מבין (גם המבוגרים אינם מבינים, אבל הם לעומת זאת, מעמידים פנים), ויש בו מסקנה עגומה ועצובה: הפיתרון היחיד, למי שחפץ להציל את נפשו, הוא לברוח ממטולה. לאן? לא ברור. אולי לקנדה.

קשיים כספיים. מובן שטרט כזה לא נודע, מלכתחילה. למצוא חן בעיני ה' מימסד בארץ. אשר לתמיכה בו, מה פת' אום יתנו ידם להשמצה של עצמם? אומ' גם, מאחר שאין בטרט שום תועבה נר' אית'לעין ושום עבירה בטחונות, אי-אפ' שר לאסור אותו. אבל אפשר בהחלט לעשות לו קשיים, ודווקא מן הסוג הכואב ביותר לטרטים כאלה: קשיים כספיים.

חלק מן העידוד הניתן לטרטים בארץ, מבוסס על החזרת מיסים מכרטיסי-הקול' נוע שנמכרו. אחרי שבזמנו קמה צעקה גדולה סביב נושא זה, משום שנהוג היה להחזיר אותו אחוז מס לכל הטרטים, בלא הבחנה, כך שנורית קיבל בסופו של דבר תמיכה גדולה יותר מפלוך משום שנמכרו יותר כרטיסים בקופה — הוחלט לשנות את השיטה.

היום, מחולקים הטרטים לשלושה סר' גים: סירטי איכות, סרטים רגילים וסר' טים מיסחריים (כדי לא לקרוא להם אחר' רת). מועצת הטרט הישראלי קובעת את הדירוגים, ולפי דירוג זה נקבע אחוז המס המוחזר לטרט.

סרטי רגיל? מי שראה כמה סרטים ישראליים, יודע שלא נוצרו בינתיים סרטי סרטי-איכות תוצרת הארץ. מאלה שאפשר לדבר עליהם. ושבסופו של דבר רוב ה' סרטים שייכים לסוג השלישי. משום כך, כשרט נעשה מתוך כוונת רציניות,

נוילחנותה של אליס

אליס לא גרה כאן יותר (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) — סרט מחוכם למדי, המשרת למר' אית'עין את האינטרסים של הליגה לשיחור-האשה, אבל מסתיר תחת כנפיו את המלודרמה ההוליוודית הקלאסית בעלת הסוף המתוק והמאושר, העשוי לקסום דווקא לאותן נשים שהשיחור מהן והלאה.

סיפורה של אליס, המתאלמנת לאחר 20 שנות נר' שאין ונאלצת, לפתע, לעמוד על שתי רגליה, לאחר שכל חייה היתה רק פועל יוצא ותלוי של בעלה, צריך להיות סיפור התפכחותה של אשה. ואומנם, החלטתה של אליס לחזור ולהיות זמרת, חלום-נעוריה שנקטע עם הנישואין, החלטה שבאה למרות שאין פרוטה בכיסה והיא מטופלת בנן בן 12, חד-לשון ומתחכם, מראה סימנים של השתח' ררות מבוססות ישנות. אלא שההמשך, פגישה עם מאהב ביישן ואליס, גילגולים מעיר לעיר, מלצרות כפשרה, והרר' מן עם קריס קריסטופרסון, כל זה משובץ בקטעים הומור' ריסטיים בנוסח הקולנוע האילום-כימט, ובניבולי-פה מפולפלים שזיכו את המבבלת, דיאנה לאד, במעמדות ל' אוסקר-מישנה, חורגים לגמרי מן הסיגנון הריאליסטי, שנידמה היה כי ישלטו בתחילה.

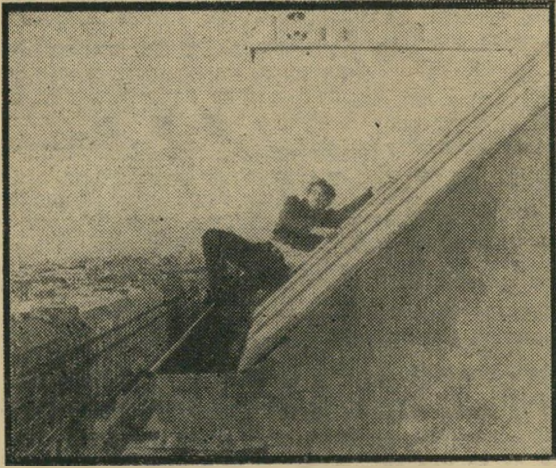
אם הסרט הוא בכליאת הצלחה מיסחרית, ובמידה מסויימת אף איכותית, הרי זה בשל שליטתו של הבמאי

בורסטין וקריסטופרסון: אשה, צאי מכבליך!

מרטין סקורזזה בכל הצורות הקולנועיות השונות שבהן הוא משתמש, הדרכת שחקנים נבונה מאוד, מיסחך משכנע של אלן בורסטין (כלת האוסקר), וצורר חופעות-מישנה מרשימות בטיביות, כמו זו של דיאנה לאד ושל קריס-טופרסון, המחליף את אקדחי בילי הנער בחיך מלא-חבנה, ובשלוות נפש אינסופית.

בתנועה על הגג

אימה על העיר (מוגרי, תל-אביב, צרפת) — כשמתבוננים ב' סרט זה, נזכרים בכל תולדות הקולנוע, בסכנותיה של פולין ובשאר הסיירות האילמות מלפני 60 שנה, שדחשו הרפתקאות דימוניות בקצב מטורף וללא הקשר הגיוני; בהארולד לויט שהיה נופל מנג של גורד'שחקים וניתפס במחוג של שעון-ענק, בצימדי-הבלשים הפופולריים מאז הקשר הצרפתי ועד המישטרה משתוללת בהארי המזוהם המשליט חוק למרות המחור' קקים, ועוד ועוד. זאת, משום שהבמאי הנרי (כנופיית הסיציליאנים, הפורצים) ורנאי, ביקש, הפעם, לשבור את כל השיאים הקודמים של עצמו.

התוצאה עמוסה למכביר. צמד הבלשים ז'ארפול בלמוני דו ושארל דנר צדים בעת-ובעונה-אחת שודדי-בנקים ורוצחי אלמנות, ומה שבלמונדו עושה על גגות פריס מזכיר, בשלב מסויים, את פופאיי יותר מאשר את דאגלס פיירבנקס. אין דקה של מנוחה בכל הסרט. מירדף-מכוניות מתחלף בניטורים ממסוקים, דילוגים על רכבת-תחתית דוהרת מח' לימים אקרובטיקה על גגות חלקלקים, ובלמונדו מתגלה כאתלט מעולה, בכל המצבים. יש אפילו ניסיונות-התחכ' מות, פיענוח סרטי-הקלטה נוסח השיחה, אבל אלה באים אדירוק כדי להוכיח שהמפקח הח'טליה (כך נקרא בל' מונדו ברט) הוא לא רק גוש-שרירים, אלא גם מוח חושב.

בלמונדו: משוגע, רד מן הגג!

זה לא רציני — לא כתעלומה בלשית, ולא כתיאור מחימן של פעולת-מישטרה. זוהי פנטסיה על "סופרמן" כלי-יכול, מן הסוג שמסוכן למדי להראות לילדים תמימים, המסוגלים לחשוב שכך באמת נראים חיי-שוט, ולקפוץ על רכבת נוסעת משום שגם בלמונדו עשה זאת. אבל זה מבדר, משום שזה מתנועע יותר מכל דבר אחר.

מריה שמירא ב'הוגינה' מותר להדפק עם כולם

וללא פשרות מיסחריות מבישות, מקובל לראות בו סרטי-איכות. אלא שהמועצה, אשר קבעה כי קובלן הוא סרט איכות, אשר קבעה את חגיגה לעי' ניים כסרט רגיל, למרות שברור כי אם אחד מן השניים זקוק לעידוד ועושה פחות פשרות עם השוק, זה סירטו של אסי דיין. אבל ככה זה. כשדורכים על יבלות.

זו היתה גם הסיבה לכך שהסרט ציפה זמן רב כלי-כך (הוא מוכן זה למעלה משנה). עד שמצא דרך להגיע אל אולי-מופת-הקולנוע. בינתיים הספיק אסי דיין לשפות ולשנות אותו לטובה, על-ידי שי' פורים בעריכה, הוצאת סצינות מסוימות והוספת-אחרות (שהיו במלאי העודף), והוא גם הספיק לשלוח אותו לחוף-לארץ. שם ראה אותו מנהל פסטיבל הטרטים ב' סן-רמו שהזמין אותו להשתתף, בסוף חודש מארס השנה. בתוך מיסגרת יומר' גית שמה "סירטי יוצרים", כשהדגש הוא על כוח-היצירה של מי שעומד מאחרי הסרט.

תדרוך תל-אביב

כותרת ראשית (אלנבי, ארצות-הברית) — סאטירה עוקצנית ב' קצב מטורף על עיתונות ועיתונאים, עם הופעה מבריקה של ואלתר מתאו וג'ק למון בתפקידים הראשיים. במאי: בילי ויילדר.

ירושלים

אהבה אחרי-הצהריים (אור-גיל, צרפת) — ניתוח מעודן ומבריק של המוסר החברתי הקאתולי, בסיפור על בורגני צעיר והפיתוי שלו לחטא. בימוי מאופק של אריק רומר. סרט לאנשים ה' מוכנים להקדיש מחשבה למה שראו עיניי הם.

מישחקי בידוש (ירושלים, ארצות-הברית) — תרגיל מבריק של ה' במאי ג'ז מנקיביק, ההופך מחזה-לשניים לסרט מרתק ומלא-הפתעות, עם מישחק מעולה של לורנס אוליביה ומייקל קיין, המנסים לכל אורך החצנה לחסל זה את זה.

רוח החופש (רויאל, צרפת) — לואיס בוניואל מלגלג על כל העולם בסרט אנארכיסטי מובהק, המיועד אדירוק למי שמטוגל לבצע אקרובטיקה מחשבתית בלתי-פוסקת במשך שעה וחצי תמימות.

פרנקנשטיין הצעיר (פאר, ארצות-הברית) — מלודין ברוקס הופך את סרטי-האימים הפארודיה משעשעת, ב' עזרת דיאלוגים שנונים, אפקטים בתמור' זה ובפס-קול המצחיקים יותר מאשר מפי' חידים, וצוות-שחקנים מבדר בראשות ג'ון ויילדר ומארטי פלדמן.

המירוץ לצמרת של דודי קראביץ (אורלי, צנדה) — נער יהודי דורך על גוויות ורגשות, במאמציו להר' כיח לעולם שהוא "מישהו". סרט פיקח ואנושי הממוקם בקהילה היהודית של מונטריאול, שאיש לא טרח לתארה עד כה.

יחיה טוב, סלומניקי (אס' תר, ישראל) — מלודרמה עשוייה בטעם טוב, על פשיטת-הרגל של המסורת וקדור' שח משפחה בעיני הישראלי המצוי עם ראונון בר'יותם בתפקיד אבי מישפחה מתפוררת ושחקני-מישנה מעולים (מוצג גם בשאר הערים).

חיפה

צייניהטאון (פאר, ארצות-הברית) — רומן פולנסקי חוזר אל שנות השלושים ולשעוריה במפעל-המים של לוס-אנג'לס, המתפתח לתעלומה בלשית, אבל הוא מדבר על החברה של היום, וכל המעוות בה. עם ג'ק ניקולסון ופי' דא' נאוויי.